

at det og det skal Skovejerne aflevere, men den foreskriver ogsaa, at de ikke maa faa mere end det og det for det. Jeg synes ikke, det er Rigsdagens Opgave at plyndre Skovejerne, men det lader til at være det ærede Medlems Mening at gaa en lille Smule i den Retning.

Jeg skal altsaa paa mit Partis Vegne anbefale at stemme for det foreliggende Forslag til Beslutning.

Rode: Den højtærede Indenrigsminister har forelagt den samlede Brændselsbekendtgørelse til Rigsdagens Godkendelse. Ogsaa Afviklingsudvalget har den samlede Bekendtgørelse været forelagt, men kun § 13 har været Genstand for Forhandling. Det er da ogsaa kun § 13, som efter Loven skal forelægges Rigsdagen. I Afviklingsudvalget har man kun ganske flygtigt nævnt visse Forhold i den øvrige Bekendtgørelse; bl. a. har man spurgt den højtærede Indenrigsminister, om han var villig til at forhandle om en anden Ordning med Hensyn til Brændeadministrationen, men dertil svarede Indenrigsministeren, at dette Spørgsmaal var afgjort, at Loven havde bestemt, hvorledes Administrationen skulde være. Overfor dette Svar blev der sagt, at det jo er meget rigtigt, at det ligger i Indenrigsministerens Haand at fastsætte Brændeadministrationens Sammensætning, men at dette ikke kunde udelukke ham fra at forhandle med Rigsdagen derom, hvis han var villig dertil. Indenrigsministeren har imidlertid fastholdt sit Standpunkt ikke at ville forhandle med Rigsdagen om dette Spørgsmaal. I Konsekvens heraf forekommer det mig, at den højtærede Indenrigsminister kun burde have forelagt Bekendtgørelsens § 13 for Rigsdagen. Saaledes som Sagen imidlertid nu formelt foreligger, udbedes Rigsdagens Samtykke til hele Bekendtgørelsen, og det er derfor nødvendigt at gaa noget ind paa andre Ting i den for at kunne tage Standpunkt til Bekendtgørelsen som Helhed.

Bekendtgørelsens § 1 taler om Pligt-hugsten, som skal fastsættes — staar der — af „Statens Brændeadministration eller de forstkyndige Tillidsmænd“. Her opdukkes for første Gang et Begreb, som er ukendt for Rigsdagen, nemlig Statens Brændeadministration. Der findes heller ikke i Bekendtgørelsen her noget om, hvad Statens Brændeadministration er, men det fremgik af, hvad det ærede Medlem Hr. Hauge nævnte, at det for Afviklingsudvalget er blevet oplyst, hvem denne Brændeadministration bestaar af. Den bestaar af 3 Med-

lemmer af det tidligere Brændselsnævn, nemlig det Medlem af Brændselsnævnet, der var indsat i Brændselsnævnet som Repræsentant for Statens Syn paa disse Sager, nuværende Overførster Brammer, det Medlem, der var indsat som Skovejernes Repræsentant, Godsejer Hillerup, og endelig den af det konservative Folkeparti til Brændselsnævnet udpegede Repræsentant, Godsejer Ahlefeldt-Laurvig-Lehn. Disse 3 udgør Brændeadministrationen. Man har udskudt alle andre Repræsentanter end saadanne, som er knyttede til Skovejerinteresser. Jeg maa mene, at en saadan Brændselsadministration kan Rigsdagen under ingen Omstændigheder tage Ansvaret for eller billige. Der staar i denne Bekendtgørelse, at Pligthugstens Størrelse skal fastsættes af Statens Brændeadministration eller de forstkyndige Tillidsmænd. Hvad der menes dermed, er ikke klart. Der angives nemlig, at det er den samlede Mængde, der skal fastsættes. Den samlede Mængde fra Skovene kan ikke fastsættes af de enkelte forstkyndige Tillidsmænd, men maa fastsættes af Brændeadministrationen eller Indenrigsministeriet. Bestemmelsen gør derfor et uklart Indtryk. Det maa vel være Meningen, at den forstkyndige Tillidsmand faar Instrukser fra Ministeriet om, hvorledes han har at gaa frem, og at han indsender Plan til Brændeadministrationen, hvorefter denne godkender den; men derved bliver Bestemmelsen i § 4 om Indankning for Brændeadministrationen en Besynderlighed, eftersom man maa gaa ud fra, at Brændeadministrationen i Forvejen har billiget, hvad Tillidsmanden har bestemt, thi ellers vilde Tillidsmandens Bestemmelse overhovedet ikke kunde falde ind under Regelen om, at det er den samlede Mængde, der skal tilvejebringes.

Brændeadministrationens Stilling er ved Bekendtgørelsens nuværende Form fæstnet paa en ejendommelig Maade, idet den ikke handler under Indenrigsministeriets Ansvar i almindelig Forstand, men som et selvstændigt Raad eller Nævn, en selvstændig Myndighed, fra hvilken der kan appelleres til Indenrigsministeriet. Paa flere Punkter er Nævnets Afgørelser selvstændige, de træffes altsaa ikke paa Ministerens Ansvar, men de kan appelleres til Indenrigsministeren. Paa andre Punkter er det derimod klart, at Brændeadministrationen handler paa Ministerens Ansvar, nemlig f. Eks., hvor den bestemmer den samlede Mængde. Men hele Forholdet er særdeles uklart. Denne Uklarhed synes at være fremkommet derved, at Indenrigsmini-